

Změny v kanonizačním procesu po roce 1983

Marián Bartoloměj Čáčík



„Credo in unam, sanctam, catholicam et apostolicam Ecclesiam,“ vyznává každou neděli Boží lid shromážděný při liturgii. Svatost patří k podstatě církve, jak to v mnoha svých dokumentech zdůraznil Druhý vatikánský koncil. „Církev, jejíž tajemství posvátný sněm předkládá, je podle naší víry nezrušitelně svatá. Kristus totiž [...] miloval církev jako svou snoubenku a obětoval se za ni, aby ji posvětil.“¹

Proto koncil připomněl, že svatost spočívá v dokonalém sjednocení s Kristem, a několikrát zdůraznil všeobecné povolání ke svatosti: „Všichni křesťané jakéhokoli stavu a zařazení jsou povoláni k plnému křesťanskému životu a dokonalé lásce.“² Proto církev vždy měla v úctě osoby, které svým životem a smrtí prokázaly plnost dokonalé lásky a jejichž život zřetelně zrcadlil Boží svatost. Ty pak prohlašovala za svaté a věřícím je předkládala jako vzory života a přímluvce u Božího trůnu.³

Je tedy pochopitelné, že procesu kanonizace věnovala církev vždy velkou pozornost, přičemž tento proces prošel v dějinách četnými změnami. Přehled posledních změn, učiněných za pontifikátů posledních tří papežů, představuje tento článek.

1. Pontifikát Jana Pavla II.

Rekodifikace kanonického práva z roku 1983 se dotkla i procesu svatořečení. Zatímco Kodex kanonického práva z roku 1917 věnoval ve své čtvrté knize

¹ *Lumen gentium*, čl. 39, in: *Dokumenty II. vatikánského koncilu*, Praha, 1995, s. 75.

² *Lumen gentium*, čl. 40, tamtéž, s. 76.

³ Kanonizací se rozumí konečný a definitivní výrok církve o svatosti zemřelého. Od středověku se začínají objevovat i výroky nedefinitivní povahy povolující kult na určitém území či v určitém okruhu osob. Ty se označují jako beatifikace.

nadepsané *Různá řízení (De processibus)* „záležitostem blahorečení služebníků Božích a svatořečení blahoslavených“ celkem 143 kánonů (kán. 1999–2141), v nové právní úpravě se papež Jan Pavel II. rozhodl kanonizační právo z kodexu vyčlenit a věnovat mu samostatnou apoštolskou konstituci.⁴ A tak v Kodexu kanonického práva z roku 1983 nacházíme jen jeden kánon týkající se kanonizace, a sice odkazující normu kán. 1403, která stanoví, že „záležitosti svatořečení Božích služebníků jsou upraveny zvláštním papežským zákonem.“⁵

Jan Pavel II. spolu s novým kodexem promulgoval dne 25. ledna 1983 i apoštolskou konstituci *Divinus perfectionis Magister*,⁶ která obsahuje krátký teologicko-historický úvod a tři normativní oddíly. Ve světle učení Druhého vatikánského koncilu o kolegiálnosti biskupů, s výrazným posunutím těžiště na stranu diecézních biskupů, došlo k přesunu některých kompetencí z Kongregace pro svatořečení na diecézní úroveň.⁷

Právní úprava vychází z přesvědčení, že diecéznímu biskupovi se má svěřit první fáze tohoto procesu, a sice shromažďování důkazů. Tím biskup získává za postup v záležitosti větší odpovědnost. Všechny tyto činnosti koná biskup na základě své vlastní pravomoci. Kanonizační proces byl tímto rozčleněn do dvou samostatných fází: diecézní a římské. Stručnému popisu šetření na diecézní úrovni se věnuje první díl apoštolské konstituce.

Pro lepší pochopení postavení diecézního biskupa v kanonizačním procesu je užitečné připomenout kanonickoprávní postavení *auditora*. Ten bývá jmenován, aby shromáždil důkazy, které následně musí postoupit soudci, kterému je vyhrazeno jejich posouzení a vynesení konečného rozsudku.

V kanonizačním řízení je takovým auditorem příslušný diecézní biskup, zatímco soudcem je papež, který svěřuje Kongregaci pro svatořečení pravomoc prostudovat shromážděné důkazy, aby mohla po dosažení morální jistoty o heroických čnostech Božího služebníka, jeho mučednictví či zázraku na jeho přimluvu, předložit

⁴ Tím byl kanonizačnímu právu poskytnut nejen větší prostor a možnost detailnějšího propracování jeho norem, ale zároveň se tím zřetelně poukázalo na skutečnost, že platné kanonické právo v církvi není pouze kodexové.

⁵ Srov. obdobné ustanovení kán. 1057 CCEO.

⁶ AAS 75 (1983), s. 349–355.

⁷ Mluví-li se v tomto článku o diecézi či diecézním biskupovi, rozumí se tím rovněž eparchie a eparchové či jim na roven postavená území a osoby v souladu s kán. 368 CIC/1983.

věc papeži k rozhodnutí.⁸ Tomu byla uzpůsobena vnitřní organizace Kongregace pro svatořečení, jejímž popisu se věnuje druhý díl konstituce. Třetí díl se zabývá způsobem projednávání kauzy na půdě kongregace.

Konstituce vedle prvního výrazného rysu, zdůrazňujícího význam a roli místního biskupa, nově klade důraz i na význam vědeckého studia záležitosti. Proto kongregaci k realizaci tohoto cíle ukládá povinnost zřídit zvláštní orgán – *kolegium relátorů*.⁹

Další nový prvek, který tento papežský zákon zavádí do kanonizačního procesu, je oddělení šetření o ctnostech, příp. o mučednictví kandidáta oltáře a šetření o zázraku na jeho přímluvu.¹⁰ To – jak upřesňují později vydané normy – rozděluje kauzu svatořečení, resp. blahořečení na dva samostatné procesy s vlastním tribunálem, které se časově ani místně nemusí vůbec sejít.

Pozdější normy vydané Kongregací pro svatořečení, které navazují na apoštolskou konstituci, totiž určují biskupa příslušného pro zahájení procesu o ctnostech či zázraku jako biskupa místa úmrtí dotyčné osoby, kdežto k zahájení procesu o zázraku má dojít v diecézi, na jejímž území ke zkoumanému zázraku došlo. K tomu může sice dojít i v téže diecézi, či dokonce i v téže době, a tedy personální složení jednotlivých soudů se může částečně překrývat. Mnohem pravděpodobnější však je, že půjde o dvě samostatné linie, které se sejdou až v římské fázi při šetření prováděném Kongregací pro svatořečení.

Na vydání konstituce *Divinus perfectionis Magister* bezprostředně navázala Kongregace pro svatořečení vydáním prováděcích norem v dekretu ze dne 7. února 1983, v němž detailněji rozpracovává normy pro vedení diecézní fáze řízení v kanonizačních záležitostech (*Normae servandae in inquisitionibus ab Episcopis faciendis in Causis Sanctorum*).¹¹

Normae servandae dělí kauzy do dvou kategorií: nové a dávné.¹² Kauza je nová (*causa recentior*), pokud mučednictví nebo ctnosti Božího služebníka mohou být dokázány očitými svědky. Neexistují-li, a tedy důkazy mohou být získány pouze

⁸ CRISCUOLO, Vincenzo, OLS, Daniel, SARNO, Robert J., *Le cause dei Santi*, Città del Vaticano, 2014, s. 251.

⁹ *Divinus perfectionis Magister*, čl. 6–9.

¹⁰ Tamtéž, čl. 2 odst. 5.

¹¹ AAS 75 (1983), s. 396–403.

¹² *Normae servandae*, čl. 7.

z písemných pramenů, jedná se o kauzu dávnou (*causa antiqua*), i kdyby pocházela z doby nepříliš časově vzdálené.

Pro nové kauzy je stanovena podmínka, že nelze podat žádost o zahájení kanonizačního procesu dříve než pět let po smrti kandidáta svatořečení. Zároveň se stanoví lhůta třicet let po jeho smrti, v níž má být tato žádost podána. Dojde-li k podání žádosti po vypršení této lhůty, biskup není povinen proces zahájit, ledaže by se přesvědčil, že k opoždění nedošlo z důvodu lsti či podvodu žadatele.¹³

Smysl obou lhůt je zřejmý: v případě dolní hranice nepodlehnout případným příliš emotivním snahám a hlasům domáhajícím se rychlého svatořečení, aby osoba a její dílo mohly být nezaujatě a objektivně posouzeny, horní hranice naopak stanovuje kritickou mez, za níž hrozí nemožnost pravdivě posoudit osobu a život Božího služebníka z důvodu úmrtí většiny potenciálních očitých svědků.

Rekodifikovaná právní úprava mění i některá další ustanovení původně obsažená v Kodexu kanonického práva z roku 1917. Ten počítal s jediným *postulátorem* rezidujícím v Římě, který musel být knězem. Nová pravidla již klerický stav nevyžadují: výslovně připouštějí i laiky znalé teologie, kanonického práva, historie a praxe kongregace. Povinnost sídlit v Římě je i nadále vyžadována, avšak pouze u postulátora římské fáze procesu,¹⁴ čímž se zároveň připouští odlišný postulátor pro fázi diecézní.

Nově se také zavádí funkce biskupského delegáta – *instruktora kauzy*.¹⁵ Předpisy stanovené kongregací pověřují vedením diecézní fáze řízení diecézního biskupa. Této povinnosti může dostát buď osobně, což je ze zřejmých důvodů věc stejně hypotetická jako např. osobní předsedání diecéznímu soudu, nebo k tomu pro danou kauzu ustanovuje svého delegáta, který jeho jménem řízení vede a odpovídá za řádné připravení a odeslání věci k šetření v druhé (římské) fázi.

Spolu s normami pro diecézní biskupy Kongregace pro svatořečení vydala dne 7. února 1983 také *Decretum generale De Servorum Dei causis, quarum iudicium in praesens apud Sacram Congregationem pendet*,¹⁶ jehož vydání jí ukládala již sama konstituce *Divinus perfectionis Magister*. Jak je z názvu patrné, dekret upravoval

¹³ Tamtéž, čl. 9.

¹⁴ Tamtéž, čl. 2.

¹⁵ Tamtéž, čl. 6, písm. a).

¹⁶ AAS 75 (1983), s. 403–404.

postup v projednávání rozpracovaných kauz, které se nacházely ve fázi šetření prováděném Kongregací pro svatořečení.

Dekret rozdělil kauzy do čtyř kategorií podle druhu a pokročilosti zpracování. Obecně lze říci, že tyto případy měly být dále šetřeny „v duchu nového práva“,¹⁷ čemuž odpovídaly předložené požadavky doplnění kritického prozkoumání dosavadních dokumentů, doplnění hodnocení teologů konzultorů apod. Dekret je však již obsoletní.

Pro úplnost lze snad ještě zmínit poslední příspěvek ke kanonizačnímu právu z období pontifikátu Jana Pavla II., a to apoštolskou konstituci *Pastor bonus* z 28. června 1988 o římské kurii, která v čl. 71–74 stručně a všeobecně vymezuje pravomoci Kongregace pro svatořečení.¹⁸

2. Pontifikát Benedikta XVI.

Pontifikát Benedikta XVI., jakkoli nebyl dlouhý, přinesl dvě změny kanonizačního procesu. Již 29. září 2005 vydala Kongregace pro svatořečení Nové postupy v obřadech blahorečení (*Comunicazione della Congregazione delle Cause dei Santi sulle nuove procedure nei riti della beatificazione*).¹⁹ Zde ve čtyřech bodech mění dosavadní praxi Jana Pavla II., který většinou blahorečení i svatořečení osobně předsedal. Nově je papeži vyhrazena kanonizace, zatímco beatifikaci má předsedat jeho zástupce, kterým je zpravidla prefekt Kongregace pro svatořečení.

Akt beatifikace se má uskutečnit v diecézi, která proces započala a vedla v první fázi či v jiném vhodném místě. Za zvláštních okolností – na žádost biskupů a žadatele kauzy, po projednání se státním sekretariátem – lze pak beatifikaci provést i v Římě. Obřad blahorečení se má konat během slavení Eucharistie, pokud zvláštní liturgické důvody nevyžadují, aby tomu bylo jinak. V tom případě proběhne beatifikace při slavení bohoslužby slova či liturgie hodin.

O dva roky později, dne 22. února 2007, vydala kongregace instrukci *Sanctorum Mater*,²⁰ která je dodnes stěžejním dokumentem kanonizačního práva pro vedení diecézní fáze řízení. Jedná se o dokument, který rozvíjí normy vydané před čtvrtstoletím Janem Pavlem II. Neruší je, k tomu nemá právní sílu (srov. kán. 34

¹⁷ *Divinus perfectionis Magister*, čl. 16.

¹⁸ AAS 80 (1988), s. 841–923.

¹⁹ <<https://perma.cc/286Y-3SH7>> (19. 3. 2018).

²⁰ AAS 99 (2007), s. 465–510.

CIC/1983). Čas však ukázal, která místa předchozí právní úpravy působí nejednoznačně a přinášejí problémy, případně která je zapotřebí jinak upřesnit. Instrukce tedy žádné převratné změny nepřinesla, zato detailnějším rozpracováním konečně poskytla podrobně zpracovaný manuál pro biskupy a jejich delegáty.²¹ Tím se stala a dodnes je nejpodrobnějším návodem k vedení kanonizačního procesu.

Zde je tedy namísto stručně zmínit, jak má podle úpravy Jana Pavla II. a Benedikta XVI. probíhat diecézní fáze beatifikačního, resp. kanonizačního řízení. Na začátku celého procesu stojí žadatel kauzy (*actor*).²² Jím může být jak diecézní biskup sám, tak i jakákoli církevní právníká osoba (diecéze, farnost, řeholní institut, sdružení laiků uznané církevní autoritou apod.) i fyzická osoba náležející k Božimu lidu.²³

Ta však musí být schopna zaručit postup kauzy v diecézní i římské fázi. Tím se má na mysli nejen úmysl, vůle a schopnost proces svévolně v jeho průběhu neukončit, ale – a to možná zejména – dostatečná finanční způsobilost, protože *actor* přebírá za kauzu morální i ekonomickou zodpovědnost.²⁴ Proto instrukce *Sanctorum Mater* ukládá povinnost, aby se dotyčná osoba stala žadatelem na základě notářského aktu, který však nemá být diecézním biskupem přijat dříve, než si ověří schopnost žadatele dostat výše zmiňovaným povinností.²⁵

Následně pak žadatel jmenuje svého zástupce v kauze – postulátora. Jak již bylo zmíněno, zpravidla je jmenován jeden postulátor pro diecézní fázi a jiný pro římskou fázi řízení. Postulátor první fáze má sídlit v diecézi, postulátor druhé fáze v Římě.²⁶ Je však možné, aby v obou fázích vystupoval jeden a týž postulátor. Instrukce sama uvádí případ generálního postulátora společnosti zasvěceného života či jiné podobné společnosti.²⁷

Úkolem postulátora je začít zajišťovat a shromažďovat vstupní materiály potřebné k zahájení řízení, tedy má shromáždit poznatky o životě dané osoby, o pověsti

²¹ Rozsah článků instrukce se oproti *Normae servandae* víc než zčtyřnásobil.

²² Vlastně v užším slova smyslu půjde ponejprv o proces šetření heroických ctností či mučednictví dotyčné osoby. Proces dokazování zázraku na přímluvu tohoto kandidáta oltáře je veden analogicky, avšak – jak jsme zmínili výše – samostatně.

²³ *Sanctorum Mater*, čl. 10.

²⁴ Tamtéž, čl. 9.

²⁵ Tamtéž, čl. 11.

²⁶ Tamtéž, čl. 15.

²⁷ Tamtéž, čl. 15 § 3.

svatosti, o důležitosti kauzy pro církev, ale i o eventuálních překážkách.²⁸ Dále zhotoví životopis dotyčné osoby a shromáždí její publikovaná díla i rukopisy. Poté sepiše seznam svědků, kteří by měli být v následném řízení vyslechnuti, přičemž nemá vynechat ani svědky, kteří by mohli vypovídat proti dané kauze. Ačkoli je zástupcem strany (žadatele), je postulátor povinen jednat ve vyšším zájmu církve, a tedy hledat pravdu vědomě a poctivě.²⁹

Postulátor není příslušný shromažďovat důkazní materiál ani vyslýchat svědky. To spadá do kompetence diecézního biskupa či jeho delegáta, o jehož jmenování jsme se už zmínili. Postulátor však může přijímat svědectví *ad futuram rei memoriam*, tj. svědectví o životě a smrti někoho, jehož kauza není zatím projednávána. Tato prohlášení musí být opatřena podpisem pisatele a kontrasignována světským či církevním notářem.³⁰ Následně se odevzdají diecéznímu biskupovi, který je uchová až do započetí procesu, v němž budou přijata jako důkazní prostředek. Osoba pisatele, bude-li v době procesu ještě naživu, pak musí být povolána, aby svědčila.³¹

Poté postulátor podá žádost (*supplex libellus*) příslušnému biskupovi, který věc posoudí a rozhodne, zda proces zahájí či nikoli. V případě kladného posouzení žádosti je biskup povinen požádat o vyjádření biskupskou konferencí. Její vyjádření má být připojeno ke spisu, nicméně není stanoveno, že by se biskup v otázce zahájení řízení musel názorem biskupské konference řídit.³²

Zároveň si biskup vyžádá vyjádření Apoštolského stolce, zda z jeho strany není pro otevření kauzy nějaká překážka. Ke své žádosti o *nihil obstat* přiloží krátkou zprávu o životě dané osoby a jejím významu pro církev.³³ Ačkoli vlastní text zde mluví o doporučení biskupovi, je zřejmé, že vyjádření Kongregace pro svatořečení je pro otevření kauzy a pro její případné úspěšné zakončení stěžejní.

Žádost postulátora musí být biskupem zveřejněna, a to jak v jeho vlastní diecézi, tak i v diecézích, kde kandidát svatořečení žil. Věřící jsou tak vyzváni, aby dodávali informace užitečné pro získání celistvého a pravdivého pohledu na dotyčnou osobu.³⁴

²⁸ Tamtéž, čl. 17 § 1.

²⁹ Tamtéž, čl. 17 § 3.

³⁰ Tamtéž, čl. 83 § 2.

³¹ Tamtéž, čl. 84.

³² Tamtéž, čl. 41–42.

³³ Tamtéž, čl. 45.

³⁴ Tamtéž, čl. 43.

Jestliže z těchto informací vyplynou pro kauzu nějaké nepříznivé informace, biskup vyzve postulátora, aby je vysvětlil či uvedl na pravou míru. Nebude-li toho postulátor schopen a závažná překážka nebude odstraněna, kauza nebude pokračovat.³⁵

Poté – ještě stále před úředním otevřením procesu – biskup jmenuje odborné znalce z oboru teologie a historie. *Teologičtí censoři* musí být jmenováni alespoň dva, každý samostatným dekretem.³⁶ Jejich jména musí zůstat utajena, a to jak veřejnosti, tak i jim navzájem.³⁷ Jejich úkolem je posoudit všechna díla vydaná tiskem a sepsat pak svou zprávu o teologické a mravní nezávadnosti těchto spisů,³⁸ spolu s vyjádřením svého mínění o osobnosti a spiritualitě dané osoby.³⁹ Doporučuje se, aby censoři prozkoumali i nepublikované spisy.⁴⁰ Ke své zprávě pak již zpravidla nepodávají vysvětlení.⁴¹

K prozkoumání tiskem nevydaných spisů a všech ostatních archivních dokumentů jsou povoláni znalci z oboru historie a archivnictví, kteří tvoří *historickou komisi*. Na rozdíl od teologických censorů pracují společně. Rovněž tak společně vypracují závěrečnou zprávu, kterou odevzdají biskupovi nebo jeho delegátovi.⁴²

Účast znalců historiků zavedl již Pius X. dekretem *De servis Dei* ze dne 26. srpna 1913,⁴³ avšak nezbytnost jejich přítomnosti v řízení si ještě dlouho hledala své nezpochybnitelné postavení.⁴⁴ I nová právní úprava vydaná po datu účinnosti Kodexu kanonického práva z roku 1983 s nimi počítá, avšak její nejednoznačnost přinášela nejistotu a problémy ve vedení diecézní fáze procesu.

Již konstituce *Divinus perfectionis Magister* účast znalců považovala za samozřejmou, když biskupům nařizovala požádat o shromáždění ostatních písemností nevydaných tiskem (dopisů, deníků apod.) a také všech dokumentů týkajících se jakýmkoliv způsobem záležitosti. Tyto činnosti vykonají osoby mající pro to

³⁵ Tamtéž, čl. 44.

³⁶ Tamtéž, čl. 62 § 1.

³⁷ Tamtéž, čl. 63 § 1.

³⁸ Tamtéž, čl. 64 § 1.

³⁹ Tamtéž, čl. 64 § 3.

⁴⁰ Tamtéž, čl. 64 § 2.

⁴¹ Tamtéž, čl. 66.

⁴² Tamtéž, čl. 75 § 1.

⁴³ AAS 5 (1913), s. 436–438.

⁴⁴ MISZTAL, Henryk, *Kanonizační právo*, Olomouc, 2002, s. 193–196.

předpoklady, které po ukončení svého úkolu musí vypracovat relaci o výsledcích uskutečněného šetření.⁴⁵

Avšak normy vydané kongregací k tomu poznamenaly, že „v tomto druhu šetření, zvláště pokud se to týká kauz dávných, musí být účastní šetření znalci historici a archiváři.“⁴⁶ To logicky vedlo k domněnce, že u kauz nových tito znalci historici a archiváři povolání být nemusí. Proto bylo nutné, aby instrukce *Sanctorum Mater* jednoznačně upřesnila, že výše citovanou konstitucí Jana Pavla II. požadované „osoby mající pro to předpoklady“ mají být opravdu historiky a archiváři ve všech kauzách: „Ve všech nových i historických kauzách musí biskup dekretem jmenovat alespoň tři znalce v disciplínách historie a archivnictví, kteří tvoří tzv. historickou komisi.“⁴⁷

Důležitost zkoumání historické komise je pro úspěšnost celého procesu zásadní. Nasvědčuje tomu jak důkladné rozvedení její činnosti v čl. 68–76 instrukce, tak i zkušenost z praxe, která ukazuje, že šetření historické komise, shromáždění všech písemných důkazů a vypracování její závěrečné zprávy zabírá obvykle nejdější časový úsek diecézní fáze kanonizačního řízení.⁴⁸

Bylo-li hodnocení teologických i historických znalců příznivé, teprve nyní biskup zahájí proces. Svolá první zasedání, které může být veřejné,⁴⁹ avšak musí proběhnout takovým způsobem, aby nevedlo věřící k mylné domněnce, že začátek šetření již nutně znamená beatifikaci nebo kanonizaci dané osoby.⁵⁰ Při tomto zasedání se přečte žádost postulátora, *nilhil obstat* Apoštolského stolce a jmenovací dekrety vystavené biskupem pro jednotlivé členy tribunálu – biskupského delegáta, ochránce spravedlnosti, postulátora a notáře.⁵¹ Ti následně složí přísahu, že budou svůj úřad věrně plnit a zachovávat služební tajemství.⁵² Poté biskup předá svému delegátovi postulátorem připravený seznam svědků a otázky k jejich

⁴⁵ *Divinus perfectionis Magister*, čl. 2 odst. 3.

⁴⁶ *Normae servandae*, čl. 14, písm. b).

⁴⁷ *Sanctorum Mater*, čl. 68 § 1.

⁴⁸ Je zřejmé, že záleží na délce života a veřejné angažovanosti kandidáta oltáře, nicméně lze tvrdit, že toto období zkoumání historickou komisí zabere zpravidla několik let.

⁴⁹ *Sanctorum Mater*, čl. 86 § 3.

⁵⁰ Tamtéž, čl. 88.

⁵¹ MISZTAL, Henryk, *Kanonizační právo*, s. 251.

⁵² *Sanctorum Mater*, čl. 87 § 2.

výslechu zpracované ochráncem spravedlnosti.⁵³ Další zasedání tribunálu jsou pak již neveřejná. Při nich jsou vyslechnuti svědci.⁵⁴

Již *Normae servandae* konstatují, že po shromáždění důkazů se má postulátorovi umožnit nahlédnutí do spisu, aby mohl doplnit dokumenty či navrhnout výslech nových svědků.⁵⁵ To naznačuje, že postulátor není výslechům svědků běžně přítomen. Ostatně to vyplývá i z ustanovení kán. 1559 CIC/1983, který zakazuje přítomnost stran při výslechu svědků, pokud soudce nerozhodl o opaku. Přesto však v praxi docházelo k různým výkladům, a proto dne 12. listopadu 1999 vydala Kongregace pro svatořečení *Notificatio*, v němž přítomnost postulátora při výslechu zakázala pod sankcí neplatnosti zasedání.⁵⁶ Proto *Sanctorum Mater* výslovně stanoví: „S ohledem na právní úpravu stanovenou kongregací se postulátor a/nebo vicepostulátor nesmí zúčastňovat na zasedáních konaných pro slyšení svědků.“⁵⁷

Jako svědkové musí být vyslechnuti ti, které za svědky označil postulátor ve své žádosti, svědkové *ex officio* (zejména pokud svědčí proti kauze) a také ti, kdo byli ve výpovědích svědků za další svědky označeni. Rovněž musí být vyslechnuti znalci – v šetření o ctnostech či mučednictví členové historické komise, v šetření o zázraku lékaři či znalci z jiného oboru.⁵⁸

Vyslechnuti musí být svědkové očití (*de visu*), tj. ti, kdo se s dotyčnou osobou přímo znali, ale mohou být povoláni i svědkové *de auditu a videntibus*, tedy ti, kdo o dotyčném slyšeli od očitých svědků. Nepočítá se naopak s výslechem svědků *de auditu ab audientibus*, tedy těch, kdo dostali informace od někoho, jenž je také jenom slyšel od někoho jiného.⁵⁹ Ustanovení Kodexu kanonického práva z roku 1917 o povolení svědeckví příbuzných, sešvagřených, domácích, ale též bludařů a nevěřících (kán. 2027 § 1) již nová právní úprava nezná, poněvadž toto připuštění se považuje za samozřejmé, u osob příbuzných se dokonce dá hovořit jako o svědcích *de visu* první třídy. *Normae servandae* to výslovně nařizují.⁶⁰

⁵³ MISZTAL, Henryk, *Kanonizační právo*, s. 252.

⁵⁴ Biskupský delegát jako instruktor kauzy může povolávat k výslechu i jiné svědky, kteří se nenacházejí na postulátorově seznamu.

⁵⁵ *Normae servandae*, čl. 27, písm. c).

⁵⁶ MISZTAL, Henryk, *Kanonizační právo*, s. 172.

⁵⁷ *Sanctorum Mater*, čl. 94.

⁵⁸ Tamtéž, čl. 96.

⁵⁹ Tamtéž, čl. 98.

⁶⁰ *Normae servandae*, čl. 18.

Z možnosti svědčit v kauze je *ipso iure* vyloučen kněz, pokud se jedná o to, co vyslechl v rámci zpovědi, rovněž i pravidelný zpovědník a duchovní vůdce ohledně toho, co se od dané osoby dověděli mimo svátostné vyznání *in foro conscientiae*. Ze svědeckví je dále vyloučen postulátor a vicepostulátor po dobu výkonu tohoto úřadu.⁶¹ Zde je nová právní úprava mírnější. V předchozí úpravě se sice svědeckví postulátora po jeho resignaci připouštělo, avšak bylo shledáváno jen jako pomocné a nikoli jako plnohodnotný důkaz (srov. kán. 2027 § 2 odst. 2 CIC/1917).

Před závěrem šetření se biskup nebo jeho delegát musí ujistit, že Boží služebník není předmětem nedovoleného veřejného církevního kultu podle dispozic papeže Urbana VIII. Ten ve dvou dekretech z roku 1625 zakázal veřejný kult kandidátů oltáře, který spočíval v zákazu šíření jejich obrazů v oratořích, v kostelech a na jiných veřejných místech, ale i na soukromých místech se znaky svatosti (svatozář, paprsky).⁶² Dále zapověděl bez souhlasu příslušného biskupa a Apoštolského stolce tisknout životopisy těchto Božích služebníků, v nichž by se mluvilo o zázracích, zjeveních či milostech získaných na jejich přimluvu, a rovněž zakázal umisťovat na hrob dotyčného votivní tabulky evokující jeho svatost.⁶³ Podmínka neexistence veřejného církevního kultu s přímým odkazem na dekry Urbana VIII. se stala součástí pokoncilních úprav kanonizačního procesu a je dodnes vyžadována.⁶⁴

Za tímto účelem musí tedy biskup nebo jeho delegát, ochránce spravedlnosti a notář kauzy zkontrolovat hrob kandidáta oltáře, místnosti, kde žil a zemřel, a případně další místa, kde by se mohla nacházet znamení nedovoleného veřejného kultu. Rovněž může vyslechnout svědky – pamětníky pohřbu či žijící v místech spojených s touto osobou. Závěrečná zpráva o ohledání místa spolu s prohlášením biskupa či jeho delegáta o neexistenci veřejného kultu se připojí ke spisu. Poté dojde ke zveřejnění akt a postulátorovi je dána možnost celý spis prostudovat. Má poté možnost navrhnout výslech dalších svědků či shromáždit další dokumenty.

Není-li spis veden v jazyku užívaném kongregací,⁶⁵ pořídí se jeho překlad. Následně se pořídí věrná kopie originálního spisu (*archetypu*), zvaná *transumpt*.⁶⁶

⁶¹ *Sanctorum Mater*, čl. 101–102.

⁶² Jedná se o dekry z 13. března a 2. října 1625, jejichž ustanovení byla zopakována v apoštolské konstituci Urbana VIII. *Caelestis Hierusalem cives* z 5. července 1634.

⁶³ CRISCUOLO, Vincenzo, OLS, Daniel, SARNO, Robert J., *Le cause dei Santi*, s. 285–286.

⁶⁴ *Divinus perfectionis Magister*, čl. 2 odst. 6; *Normae servandae*, čl. 28; *Sanctorum Mater*, čl. 117–119.

⁶⁵ Těmito jazyky jsou latina, francouzština, angličtina, italština, portugalština a španělština.

⁶⁶ *Sanctorum Mater*, čl. 129.

Vykoná se porovnání těchto dvou spisů, jak co do obsahu, tak co do řazení dokumentů.⁶⁷ Srovnání a ověření každé strany spisu se koná při samostatném zasedání, o němž se pořídí zápis.⁶⁸ Obecně prohlášení biskupa či jeho delegáta, že vše proběhlo v pořádku, je nedostačující.⁶⁹ Následně se pořídí ještě druhá, tzv. veřejná kopie. Spis, který bude zaslán do Říma k šetření v rámci druhé fáze procesu, tvoří *transumpt*. Veřejná kopie a archetyp se uchovávají v archivu diecéze. Dále jsou do akt šetření vloženy kopie spisů vydaných dotyčným kandidátem oltáře spolu s míněním censorů, kteří je prozkoumávali. Navíc se připojí dvě kopie přeložených akt a všechny spisy a archivní dokumenty shromážděné historickou komisí i s jejich zprávou přeloženou do jednoho z přípustných jazyků. Vlastní spisy a archivní materiály přeloženy být nemusí.⁷⁰

Při závěrečném zasedání, které může být opět veřejné, všichni členové tribunálu jednotlivě přísahají, že věrně splnili svůj úřad a že budou zachovávat tajemství. Tyto přísahy, zápis závěrečného zasedání a dopisy⁷¹ biskupa či jeho delegáta a ochránce spravedlnosti se připojí k aktům, která jsou následně zapečetěna a odeslána Kongregaci pro svatořečení.

Šetření o zázraku, nejčastěji o zázračném uzdravení, probíhá odděleně, nicméně podobně. Místo teologických censorů a historiků v něm vystupují znalci z příslušného oboru, zpravidla lékaři. V přípravné fázi je třeba shromáždit veškerou zdravotní dokumentaci a na jejím základě si vyžádat vyjádření specialisty z příslušného oboru medicíny. Pokud je následně proces zahájen, musí v něm být jmenováni nejméně tři lékařští znalci: jeden se účastní výslechů svědků, další dva vyšetří uzdraveného (pokud ještě žije) a podají podrobnou zprávu o jeho aktuálním zdravotním stavu.⁷²

Je zřejmé, že jedním z nejdůležitějších svědků je ošetřující lékař uzdraveného. Nezřídká se však může stát, zejména není-li katolickým křesťanem, že neprojeví porozumění a ochotu s tribunálem spolupracovat. Proto *Normae servandae*

⁶⁷ Tamtéž, čl. 134.

⁶⁸ Tamtéž, čl. 135 § 3.

⁶⁹ Tamtéž, čl. 136.

⁷⁰ Tamtéž, čl. 138 § 2–4.

⁷¹ V dopise se má vyjádřit k důvěryhodnosti svědků a k legitimitě šetření. Rovněž má vyjádřit svůj názor a úsudek o tom, co považuje za důležité pro římskou fázi procesu.

⁷² MISZTAL, Henryk, *Kanonizační právo*, s. 272–275.

nastiňují⁷³ a *Sanctorum Mater* podrobněji upravuje postup v této situaci.⁷⁴ Odmítající ošetřující lékař vypovídat, může pouze pod přísahou zpracovat písemnou zprávu o nemoci a jejím průběhu. Není-li ochoten ani k tomu, může biskup či jeho delegát jmenovat osobu (přednostně odborníka v oboru), aby od ošetřujícího lékaře obdržela ústní svědectví. Následně pak bude tato osoba v řízení vyslechnuta a její svědectví zaprotokolováno.

3. Pontifikát papeže Františka

Stálá pozornost a péče o beatifikační a kanonizační procesy ze strany nositelů Petrova úřadu se projevila i v průběhu pontifikátu současného papeže. V krátké době se ke kanonizační proceduře vyjádřil ve čtyřech dokumentech, což jasně dokumentuje, jak velkou míru pozornosti církev i nadále věnuje procesům blahorečení či svatořečení.

Prvním z těchto dokumentů je jeho reskript, kterým schválil *Norme sull'amministrazione dei beni delle Cause di beatificazione e canonizzazione*, vydané Kongregací pro svatořečení dne 7. března 2016.⁷⁵ Jak nadpis napovídá, nově se upravuje dispozice s finančními prostředky pro kanonizační proces. Podle dosavadní právní úpravy nese ekonomickou tíhu procesu žadatel kauzy, právo nakládat s finančními prostředky náleželo postulátorovi.⁷⁶ Snaha zpřehlednit nejasné finanční pohyby vatikánských úřadů přivedla papeže zřejmě i ke kanonizačním procesům, kde se domníval, že by také mohlo hrozit netransparentní zacházení s finančními prostředky.

Proto se žadateli ukládá povinnost založit po přijetí *supplex libellus* fond (zbožnou nadací) na pokrytí nákladů procesu. Žadatel jmenuje se souhlasem biskupa administrátora fondu, který mu každoročně odevzdává účetní závěrku. Postulátorovi pak posílá kopie účetních výkazů. Příslušná dohlížející autorita, tj. biskup, vyšší řeholní představený či jiná církevní autorita, schvaluje rozvahu a kopii posílá Kongregaci pro svatořečení.

Pokud by chtěl žadatel užít sebemenších prostředků z fondu k jiným účelům, vyžaduje se souhlas kongregace. Z prostředků tohoto fondu se financuje jednak

⁷³ *Normae servandae*, čl. 22, písm. b).

⁷⁴ *Sanctorum Mater*, čl. 107–108.

⁷⁵ <<https://perma.cc/8FK5-4Q9Q>> (19. 3. 2018).

⁷⁶ *Sanctorum Mater*, čl. 18.

diecézní fáze, ale rovněž se z něj přispívá i na výdaje procesu v římské fázi řízení. Po případné kanonizaci zůstatkem fondu disponuje Kongregace pro svatořečení. Tyto normy zatím platí *ad experimentum* po dobu tří let.

Ještě téhož roku, dne 24. září 2016, vstoupil v platnost nový Předpis o lékařské konzultaci u Kongregace pro svatořečení (*Regolamento della Consulta Medica della Congregazione delle Cause dei Santi*).⁷⁷ Jak vyjadřuje název, jedná se o vnitřní předpis kongregace při prozkoumávání zázraku. Ačkoli název budí dojem, že se předpis týká pouze zázraků uzdravení a tedy znalců lékařů, analogicky se má těchto norem užít i pro výběr a činnost znalců z jiných oborů v případech, kdy se šetří jiný zázrak než uzdravení.⁷⁸

Kongregace zřídí rejstřík mravně bezúhonných lékařských znalců. Z nich se vybírá sedmičlenné konsilium pro konkrétní šetření – v něm nesmí figurovat lékařský znalec, který byl z jakéhokoli důvodu účastníkem diecézní fáze řízení.⁷⁹ Znalci jmenovaní pro konkrétní kauzu nesmí být v žádném kontaktu se žadatelem kauzy či s postulátorem.⁸⁰ K platnosti jednání lékařského konsilia je nutná přítomnost alespoň šesti znalců ze sedmi.⁸¹ Pro lékařské schválení zázraku se vyžaduje absolutní většina hlasů, tedy pěti ze sedmi členů komise, resp. čtyř ze šesti.⁸² Pokud lékařské konsilium třikrát rozhodne negativně či věc odloží jako zřejmě nikoliv nevysvětlitelnou, nelze ji pak již znovu předkládat k posouzení.⁸³

Zásadní inovaci do kanonizačního procesu vnesl papež František dne 11. července 2017, kdy vydal motu proprio *Maiorem hac dilectionem*.⁸⁴ V tomto dokumentu se odvolává na Ježíšova slova: „Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele“ (J 15, 13). Zákon otevírá cestu k beatifikaci či kanonizaci osob, u nichž není možno podle dosavadních právních předpisů prokázat mučednictví, ani osob, které nevynikaly heroickými ctnostmi, ale obětovaly svůj život za druhé. Jejich hrdinská oběť života podnícená a podporovaná milosrdnou láskou

⁷⁷ <<https://perma.cc/X84A-BEGW>> (19. 3. 2018).

⁷⁸ *Regolamento della Consulta Medica della Congregazione delle Cause dei Santi*, čl. 2.

⁷⁹ Tamtéž, čl. 7.

⁸⁰ Tamtéž, čl. 6 § 1.

⁸¹ Tamtéž, čl. 11 § 1.

⁸² Tamtéž, čl. 15.

⁸³ Tamtéž, čl. 18.

⁸⁴ <<https://perma.cc/V2F3-WQ44>> (19. 3. 2018).

si podle papeže zaslouží stejnou pozornost a úctu jako oběť těch, kteří pro Krista prolili svou krev či vynikali heroickými ctnostmi, a jsou proto vzorem pravého, naplněného a příkladného připodobnění se Kristu.⁸⁵

Zavedení dalšího kanonického důvodu pro svatořečení má odstranit obtíže, které se v minulosti vyskytly v případech, kdy nešlo snadno a jednoznačně určit, o jakou skutkovou podstatu jde.⁸⁶ To pak přinášelo nemalé procesní problémy. Sebeobětování z lásky – nad kterou dle Kristových slov není – je tedy dostatečným kanonickým důvodem pro beatifikaci či kanonizaci, aniž aby se muselo lpět na dosavadních požadavcích kanonizačního procesu: prokázání pronásledování, nenávisti a krveprolití z důvodu víry oběti či prokázání ctností v mimořádném (heroickém) stupni.

Proto papež tímto motu proprio novelizuje jak apoštolskou konstituci *Divinus perfectionis Magister*, tak *Normae servandae* přidáním důvodu „obětování života“ k ostatním dosavadním kanonickým důvodům blahorečení a svatořečení.⁸⁷

Požadavky, které musí v tomto případě kandidát oltáře splňovat, jsou:

1. svobodné a dobrovolné obětování života a hrdinské přijetí jisté smrti *propter caritatem* v krátkodobém časovém úseku,
2. vazba mezi obětováním života a předčasnou smrtí,
3. alespoň běžný stupeň křesťanských ctností před obětováním života a poté až do smrti,
4. existující pověst svatosti v rámci církevního společenství,
5. zázrak, který se udál na přímluvu Božího služebníka po jeho smrti.⁸⁸

Posledním příspěvkem je instrukce vydaná Kongregací pro svatořečení na sklonku téhož roku, dne 16. prosince 2017, pod názvem *Ostatky v církvi: jejich pravost a uchovávání (Le reliquie nella Chiesa: Autenticità e Conservazione)*.⁸⁹ Tato instrukce o 38 člancích nahrazuje dodatek instrukce *Sanctorum Mater* o kanonické rekognoscaci tělesných pozůstatků Božího služebníka, který čítal 15 článků.

⁸⁵ *Maiorem hac dilectionem*, úvod.

⁸⁶ Jako příklad lze uvést Maxmiliana Kolbeho, který byl blahorečen pro heroičnost ctností, avšak svatořečen jako mučedník.

⁸⁷ *Divinus perfectionis Magister*, čl. 1, čl. 2 odst. 5, čl. 7 odst. 1, čl. 13 odst. 2; *Normae servandae*, čl. 7, čl. 10 odst. 1 a 3, čl. 15, písm. a) a b), čl. 19, čl. 32, čl. 36.

⁸⁸ *Maiorem hac dilectionem*, čl. 2.

⁸⁹ <<https://perma.cc/36KK-WHGF>> (19. 3. 2018).

Tyto nové normy upřesňují postup získávání souhlasu Apoštolského stolce k tělesné rekognoscaci, exhumaci a přenesení ostatků blahoslaveného, svatého či kandidáta blahorečení, jakož i případ převodu vlastnického práva (nikoliv prodej!) ostatků těchto osob.⁹⁰ Předtím je však třeba dohlédnout, aby byly dodrženy světské zákony, jakož i získán souhlas dědiců.⁹¹ Instrukce nově pověřuje příslušného diecézního biskupa, aby před beatifikací vyzval dědice k darování tělesných pozůstatků kandidáta blahorečení církvi.⁹²

V souladu s předchozí právní úpravou se i nadále ke všem zmiňovaným úkonům vedle souhlasu Apoštolského stolce vyžaduje i souhlas místního diecézního biskupa v případě, že se relikvie mají vyzvednout, přenášet či vlastnický převádět z jiné diecéze, než je diecéze biskupa příslušného k vedení procesu.⁹³ V případě, že se bude jednat o ostatky, ikony či vzácné obrazy východních církví, je vedle Kongregace pro svatořečení příslušný rovněž patriarcha dané východní církve se souhlasem stálého synodu.⁹⁴ O povolení kongregace je nutné žádat rovněž v případě putování ostatků svatých či blahoslavených. Pokud se to týká území více diecézí, je nutné přiložit souhlas všech dotčených diecézních biskupů.⁹⁵

Opět je zde zdůrazněn zákaz veřejného kultu osob zatím neblahorečených. V jejich případě má dojít k vyzvednutí či přenesení ostatků bez účasti veřejnosti či médií. *Ex offio* mají být přítomni vedle tribunálu také zvlášť k tomu jmenovaný lékařský znalec a dva svědkové (kněží, zasvěcené osoby či laici). Přítomen může být i postulátor.⁹⁶ Dále instrukce upřesňuje a rozvádí ustanovení *Sanctorum Mater*.

Jak jsme se v tomto přehledu mohli přesvědčit, pontifikáty posledních tří papežů dokazují velkou míru pozornosti, kterou církev věnuje kanonizacím a beatifikacím svých věřících, kteří vynikali mimořádnými ctnostmi či dosvědčili věrnost Kristu až k prolití své krve. Vedle uznání projeveného těmto osobám a úcty k nim chce tak povzbudit Boží lid prozatím putující touto zemí a připomenout mu *communio*

⁹⁰ *Le reliquie nella Chiesa: Autenticità e Conservazione*, čl. 25.

⁹¹ Tamtéž, čl. 2 § 1.

⁹² Tamtéž, čl. 2 § 2.

⁹³ V předchozí právní úpravě byli výstižně označeni jako biskup *ad quem* a biskup *a quo*. Nová instrukce tohoto označení již neuzivá.

⁹⁴ *Le reliquie nella Chiesa: Autenticità e Conservazione*, čl. 5 § 3.

⁹⁵ Tamtéž, čl. 5 § 4.

⁹⁶ Tamtéž, čl. 6–11.

sanctorum, z něhož může čerpat potřebnou pomoc a milosti plynoucí z přimluvy svatých. Vědomí důležitosti úcty ke svatým, kteří svým autentickým křesťanským životem inspirují církev a její věřící k vyšším cílům, dává tušit, že legislativní smršť posledních let zřejmě jen tak neustane a časem se dočkáme dalších úprav, které napomohou důkladnosti a objektivitě procedury vedoucí k dalším beatifikacím a kanonizacím.

Resumé

Katolická církev, majíc odedávna ve velké úctě osoby zemřelé v pověsti svatosti a mučedníky, stanovila a v průběhu dějin upravovala proces povyšování těchto osob k úctě oltáře. Bylo zřejmé, že s Kodexem kanonického práva z roku 1983 přijde i úprava kanonizačního procesu. Ten byl nakonec z tohoto kodexu vyňat a bylo mu věnováno několik papežských dokumentů či instrukcí Kongregace pro svatořečení. A tak jsou pontifikáty posledních tří papežů důkazem pečlivé pozornosti, kterou papežové a celá církev procesům blahořečení a svatořečení věnují. Současnou právní úpravu a změny, které jednotliví pontifikové do kanonizačního procesu přinesli, představuje tento článek.

Summary

Changes in the Canonization Process After 1983

The Catholic Church, which from time immemorial has significantly revered those who have died as martyrs or with the reputation of holiness, has established and, throughout history, regulated the process by which such people are promoted to this honour. It was clear that the Code of Canon Law of 1983 would also bring a modification of the canonization process, which was eventually removed from this Code and regulated by a number of papal documents or instructions of the Congregation for the Causes of Saints. Thus, the pontificates of the last three popes are a testimony to the careful attention that the popes and the entire Church pay to the processes of beatification and canonization. The current legislation and changes brought by pontiffs to the canonization process are presented in this article.

Zusammenfassung

Änderungen im Heiligsprechungsprozess nach 1983

Die katholische Kirche, die seit langem die im Ruf der Heiligkeit gestorbenen Personen und Märtyrer verehrte, hat im Laufe der Geschichte den Prozess der Erhöhung dieser Menschen zur Ehrung des Altars festgelegt und geregelt. Es lag auf der Hand, dass mit dem Codex des Kanonischen Rechtes von 1983 auch eine Änderung des Heiligsprechungsprozesses

kommen würde. Dieser wurde schließlich aus diesem Kodex entfernt und wurde in einigen päpstlichen Dokumenten oder Instruktionen von der Kongregation für die Selig- und Heiligsprechungsprozesse behandelt. Und so sind die Pontifikate der letzten drei Päpste ein Zeugnis für die sorgfältige Aufmerksamkeit, die die Päpste und die gesamte Kirche den Prozessen der Selig- und Heiligsprechung widmeten. Die aktuelle Gesetzgebung und die von den Päpsten in den Heiligsprechungsprozess eingebrachten Änderungen werden in diesem Artikel vorgestellt.

Riassunto

Cambiamenti nel processo di canonizzazione dopo l'anno 1983

La Chiesa Cattolica, che da sempre stima molto le persone morte in aria di santità e i suoi martiri, ha stabilito, e nel corso della storia modificato, il processo di elevare queste persone agli onori degli altari. Era prevedibile, che con il Codice di Diritto Canonico del 1983 sarebbe avvenuta anche la modifica del processo di canonizzazione. Quest'ultimo è stato alla fine rimosso dal Codice e gli è stata dedicata una serie di documenti pontifici o di istruzioni della Congregazione delle Cause dei Santi. I pontificati degli ultimi tre Papi sono quindi testimonianza di un'accurata attenzione che i Papi e l'intera Chiesa dedicano ai processi di beatificazione e di canonizzazione. Il presente articolo si occupa dell'attuale normativa e delle modifiche apportate nel processo di canonizzazione dai singoli pontifici.

Klíčová slova: kanonizační proces, kanonizace, beatifikace, postulátor, biskupský delegát, Kongregace pro svatořečení, diecézní fáze, římská fáze

Keywords: process of canonization, canonization, beatification, postulator, Episcopal delegate, Congregation for the Causes of Saints, diocesan phase, Roman phase

Autor

ICLic. PaedDr. Mgr. Marián Bartoloměj Čačík OPraem. je katolickým knězem a převorem Královské kanonie premonstrátů na Strahově. Zároveň působí jako soudce Metropolitního církevního soudu v Praze a od roku 2014 jako biskupský delegát kanonizačního procesu kardinála Josefa Berana. Vystudoval Katolickou teologickou fakultu Univerzity Karlovy, Pedagogickou fakultu Katolické univerzity v Ružomberku a Fakultu práva, kanonického práva a správy Katolické univerzity Jana Pavla II. v Lublinu.

ICLic. PaedDr. Mgr. Marián Bartoloméj Čáčik OPraem. is a Catholic priest and prior of the Royal Canonry of Premonstratensians at Strahov. At the same time, he is a judge of the Metropolitan Tribunal in Prague and since 2014 has been the Episcopal delegate of the canonization process of Cardinal Joseph Beran. He graduated from the School of Catholic Theology of Charles University in Prague, the School of Education of the Catholic University in Ružomberok (Slovakia) and the School of Law, Canon Law and Administration of the John Paul II Catholic University in Lublin.

ICLic. PaedDr. Mgr. Marián Bartoloméj Čáčik OPraem. ist katholischer Priester und Prior der Königlichen Kanonie der Prämonstratenser von Strahov. Gleichzeitig ist er Richter am Metropolitengericht in Prag und seit 2014 Bischofsdelegierter des Heiligsprechungsprozesses von Kardinal Josef Beran. Er absolvierte die Katholisch-Theologische Fakultät der Karlsuniversität in Prag, die Pädagogische Fakultät der Katholischen Universität in Ružomberok (Slowakei) und die Fakultät für Recht, kanonisches Recht und Verwaltung der Katholischen Johannes Paul II. Universität in Lublin.

ICLic. PaedDr. Mgr. Marián Bartoloméj Čáčik OPraem. è sacerdote cattolico e priore della Canonica reale dei premostratensi di Strahov. È giudice del Tribunale metropolitano a Praga e nel 2014 è stato nominato Delegato Arcivescovile per il processo di canonizzazione del Cardinale Josef Beran. Si è laureato alla Facoltà di Teologia Cattolica dell'Università Carolina a Praga, alla Facoltà di Pedagogia dell'Università Cattolica di Ružomberok (Slovacchia) e alla Facoltà di Giurisprudenza, Diritto canonico e Amministrazione dell'Università Cattolica Giovanni Paolo II di Lublino.

ICLic. PaedDr. Mgr. Marián Bartoloméj Čáčik

Strahovské nádvoří 1/132

118 00 Praha 1

e-mail: cacik@centrum.cz